

Karácsony utáni II. vasárnap – 2014. január 5.

Egy jegyespár ácsorgott az ékszerész pultja előtt, s nem győzték csodálni a vitrinben ragyogó szebbnél szebb drágaköveket. Gyémántok, smaragdok, zafírok csillogtak-villogtak a szemük előtt. Egy olyan ékkövet kerestek, ami hűen kifejezné az egymás iránt érzett szerelmüket. Hosszan bámészkodtak, s egyszer csak megakadt a pillantásuk egy szerény, sötét színű, ragyogás nélküli kővön. Az ékszerész kiolvasta a tekintetükből a kérdést, és már válaszolt is: „Ez egy opál. Szilíciumból és porból, homokból keletkezik. Szépségét inkább a hibájának, semmint a tökéletességének köszönheti. Az opál széttört szívű kő: a belseje tele van apró repedésekkel, amelyekbe beáramlik a levegő. A repedésekben lévő levegő megtöri a fényt és színeire bontja, ezért az opál csodálatos színekben ragyog.” „De hiszen ez sötét, egyáltalán nem látszik rajta több szín!” – kétkedett a fiatal pár. Az ékszerész mosolygott: „Igen, mert most árnyékban van és hideg, de nézzék csak, mi történik vele, ha fölmelengetem és kiteszem a fényre!” Azzal tenyerébe vette az opált, egy fél percig melengette, majd az ablakhoz lépve odatartotta a sugárzó napfénybe. Az opál rövid időn belül gyönyörű színjátékba kezdett. A fiatal pár egymásra mosolygott, s ezt a követ választották egymás iránti szeretetük jelképéül. Ha a réz vagy az ezüst oxidálódni kezd, akkor veszünk valami rozsd elleni vegyszert, s jó erősen bedörzsöljük vele a fém felületét. Mit teszünk azonban, ha az életünk veszíti el fényét, ragyogását? Ilyenkor azt kell tennünk, amit az opállal: engednünk kell, hogy Isten tenyerébe vegyen minket és eláraszson sugárzó szeretetével!

A mai olvasmányban és az evangéliumban is egyértelműen megfogalmazást nyer, hogy a teremtő Isten Igéje, bölcsessége által kapott létet a világon minden, ami létezik. Isten a forrása és a középpontja minden létezésnek, különösen az ember életének, akit a saját képére és hasonlatosságára teremtett. Egy egységes, rendezett terv, bölcs és szerető elgondolás szerint jön létre a világegyetem. Isten adja meg a célját, a létébe, természetébe írt értelmét a teremtményeknek, s amíg az Ő teremtményei ennek a célnak, értelemnek megfelelően élnek, addig a világ rendezett és szép marad, töretlenül ragyog, s a létezők boldogsága tökéletes. Azonban az ember, aki szabad akaratot kapott Istentől, képes arra, hogy kiszakítsa életét a teremtő Isten kezéből, hogy szembeforduljon a világegyetemet létrehozó és irányító bölcs akarat. Ezt meg is teszi, valahányszor súlyos bűnt követ el. Ezzel azonban saját létezésének értelmét utasítja el magától, saját boldogságát rombolja. Az emberi bűnök egyre inkább felhalmozódó tömege és annak hatása pedig az egész földkerekség harmóniáját, rendjét is megbontja. Elveszíti eredeti ragyogását, gyönyörű színét az emberi létezés, és egyre inkább homályba borul az egész világegyetem is. Azt hiszem, korunk társadalmi és ökológiai folyamatainak ismeretében nehéz lenne tagadni, hogy számos, egyre fenyegetőbb bajunkat, problémánkat saját magunknak, az emberiség bűneinek köszönhetjük. Nem most kezdődött persze mindez, hanem történelmünk kezdete óta tart.

Isten azonban nem „vonult vissza” tehetetlenül, miután az emberi bűnök összezavarták csodálatos terveit, felborították örök bölcsességének műveit. Számított erre, öröktől fogva tudta, hogy az ember elbukik és magával rántja a pusztulásba a teremtést. Éppen ezért a megváltó terv is öröktől fogva készen állt. Isten megálmodta és megalkotta a nagy helyreállítást, az újjáteremtést is a megváltás műve által. A megváltás örök isteni terve ugyanannak a bölcsességnek és szeretetnek a megnyilvánulása, mint a teremtés. Ezért beszél a mai evangélium a testté lett Igéről, az emberként megszülető isteni bölcsességről, Aki nem más, mint a Második Személy, a földre született Isten Fia. Jézus születésével, karácsony ünnepével megkezdődik a megváltás konkrét megvalósulása. Isten újra hatékonyan és győztesen belép az emberi történelembe, a világegyetem megrontott életterébe. Tenyerébe veszi a sorsunkat, életünket, újra átmelengeti szeretetével, újra ránk sugározza soha meg nem

fogyatkozó szeretetének fényét, s ezzel visszaadja létezésünk eredeti értelmét. Ezt ünnepeljük karácsonykor! Isten nem hagyta el a hűtlenné vált világot, hanem közénk jött, közöttünk lakott, hogy újra átöleljen, magához szorítson, visszahívjon a Vele való mély kapcsolatba, amely által az emberi élet újra csodás színekben ragyog fel. Isten gyermekei lehetünk újra!

Az evangélium azonban azt sem tagadja, hogy csak azok lesznek Isten fiai, akik befogadják a hozzájuk küldött Igét, Jézust. Hogyan történik meg ez a befogadás? Az által, hogy nemcsak a kicsiny gyermekké lett Istenfiú jászolóhoz térdelünk oda így karácsony táján, hanem meghallgatjuk, elfogadjuk a felnőtté vált Krisztus tanításait. Igaznak tartjuk a saját életünkre az Ő szavait, s a mindennapi életben megpróbáljuk azokat tettekre váltani, vagyis követjük Őt. Napról-napra keressük Őt az imádságban, kutatjuk a ránk vonatkozó akaratát, s tetteinket az Ő példája szerint irányítjuk. Így valóban áttüzesíti az életünket Isten szeretete, s megtapasztaljuk, hogy értelmes az életünk: azt tesszük, ami boldogságunkra válik. Aki pedig kívülről szemléli Istentől átítatott életünket, az értékesnek, szépnek, vonzónak fogja találni.